Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скільки разів тобі казала — не плавай під мостом, бо колись таки щось упаде на твою голову.

перець

№ 9 (548). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1965

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

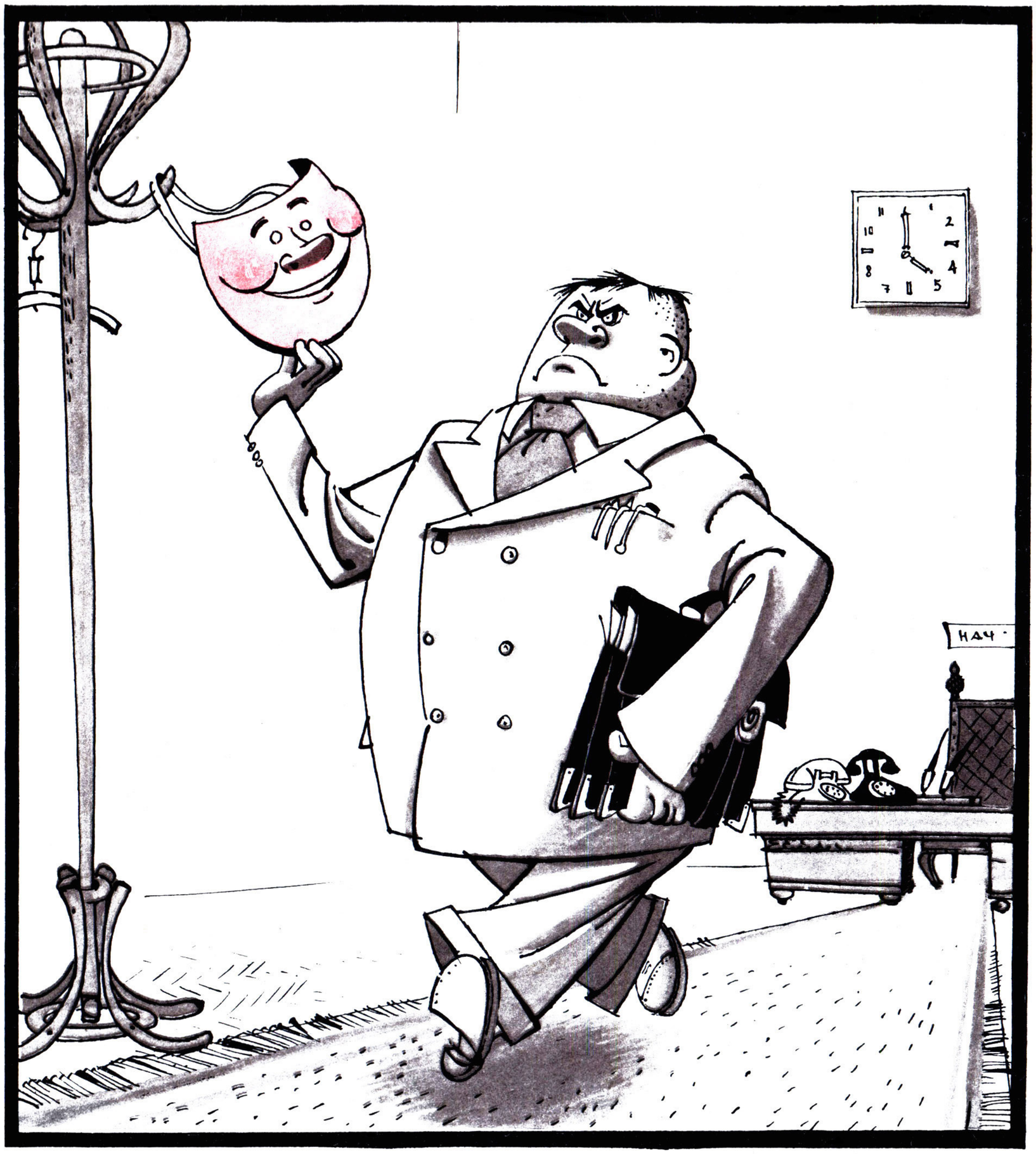

Робочий день закінчився.

perec-ua.
perec-ua.
perec-ua.

ВСЕ ЗАБЕРІТЬ!

«Тільки-но дізнався начальник будівництва шляхів Кремгесівського району т. Шевченко М. Д., що села Глинськ та Іванківці відійшли до новоутвореного району Знам'янського, він негайно припинив будівництво шляху, пригнав «МАЗи», «ЯЗИ» та підйомні крани і почав виривати з прокладеної дороги залізобетонні кільця та відвозити назад, у Кремгес.

Те ж зробив і голова райспоживспілки т. Добровольський М. М., який забрав автомашину, прикріплену до глинської пекарні. Люди в Івановім, Іванівцях, Федорівці, Захарівці на цілий тиждень залишились без хліба».

(З листів до редакції).

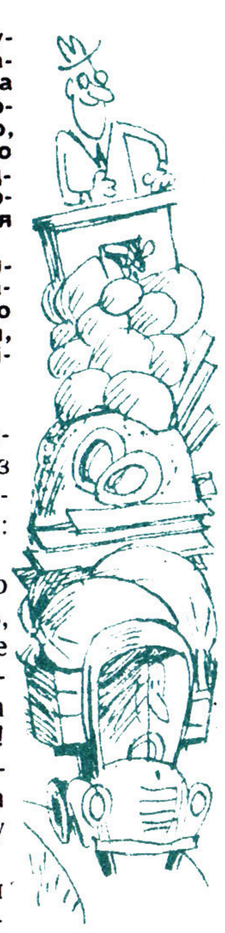

Недавно це було: території районів зменшилися, районів збільшилося. Як бачимо з листів, у Кіровоградській області це проходило жваво, рвучко й енергійно під гаслом: «Не зівай, Химко, на те й ярмарок!»

Зівати тут справді не можна. Вчора село Іванківці було твого району, а нині, дивись, іншого. А який же район був! Вчора це ще було твоє «князівство», і в ньому ти був єдиний і повновладний, а нині... спустив з ліжка ноги, глянув у вікно і: «Господи, де я спав?! На чужій території!» За портфель, за постанову, на оленя, вибачаюсь, на «Волгу» і «за кордон», з «чужого» Знам'янського району (новоутворений) у «свій» Кремгесівський.

— Куди ж ви, Миколо Дем'яновичу,— люди вам услід,— добудуйте ж цих півтора кілометра дороги.

— А нове керівництво що робитиме? — і щез. А потім з'явився знову попереду колони з «ЯЗів», «МАЗів» та підйомних кранів.

— Вивозь, браття, — командував Шевченко,— що хто бачить: каміння, пісок, шлак, а особливо залізобетонні кільця! Виривай!

По сусідству прокинувся другий районний діяч — голова райспоживспілки т. Добровольський і теж на «чужій території», за «кордоном», у с. Глинську.

— Машини більше не давать, хліб з пекарні нашим транспортом не возить! Хай ваше начальство думає.

— Та його ще нема.

— Так буде. А поки що печіть коржі. Можна й з маком.— І чкурнув на «свою» територію.

А якби Шевченкові й Добровольському хто здуру сказав: «Все, що побудовано до реорганізації, розібрати і вивезти у свій район», то розлетівся б в Іванківцях не тільки шлях «з твердим покриттям»... Вони б усе до цурки вивезли. Хай, мовляв, нове керівництво не думає «спочивать на лаврах», прийшовши на все готове. Хай і воно попобігає.

Все заберіть, навіть табличку (фарба ж на ній з нашого району) «Ласкаво просимо в Кремгесівський рай...» і ту заберіть...

Олег ЧОРНОГУЗ.

Телеграфне агентство Перця

РІДКІСНА КОЛЕКЦІЯ

Перець одержав подарунок до свят. Нижньостанівецьке відділення «Сільгосптехніки», Чернівецької області, подарувало йому унікальну колекцію гарантійних листів та обіцянок.

Автор цих листів та обіцянок — дирекція Бориславського авторемонтного заводу (Львівська область) гарантує, що інструментарій автопересувної майстерні, одержаної відділенням «Сільгосптехніки» із заводу, буде вкомплектовано.

Поки що нестачі в бориславських гарантіях відділення «Сільгосптехніки» не відчуває, а інструментів як не було, так і немає.

Перець дякує за подарунок і, в свою чергу, сподівається, що Бориславський ремонтний завод подарує заради свята Нижньостанівецькому відділенню «Сільгосптехніки» щось вагоміше, ніж гарантійні листи та обіцянки.

ПРОТВЕРЕЖУВАННЯ ПІД МУЗИКУ

Як повідомляє наш кореспондент, у Горлівці на Донбасі уперше в практиці боротьби з алкоголізмом почали успішно застосовувати протвережування п'яниць під акомпанемент баяна. З цією метою міський витверезник оселили безпосередньо на подвір'ї музичної фабрики.

Клієнти витверезника почувають себе чудово. Особливо весною. Підбадьорювані і розчулені ніжними звуками, що долинають до них з цеху, вони, хоч і не дуже злагоджено, але співають, а ті, котрі ще тримаються на ногах, навіть танцюють.

Горлівська міськрада ще в червні 1963 року прийняла постанову, якою зобов'язано начальника міськвідділу міліції т. Миронова до 1 грудня 1963 р. перевести витверезник в інше місце, а він і не думає ту постанову виконувати. Він за музичне виховання п'яниць.

ЗАМОРОЖЕНІ... ДЯДІ

Село КОДРА (Макарівський район на Київщині). Місцевий дитсадок одержав, нарешті, холодильну шафу (ШХ-0,6 «Київ»). Цю радісну подію кодрянська малеча урочисто відсвяткувала півтора року тому. Але урочиста мить... канула у вічність, а діти й сьогодні з докором поглядають на казкову фабрику холоду, яку ніхто досі не може пустити в дію.

Діти звернулися до дяді Сергєєва, директора Київського ремонтно-монтажного комбінату «Укрголовторгтехніки». Дядьо одписав малятам зворушливого листа: «Установкою холод. устаткування на селі наше підприємство не займається. Зверніться до найближчого до вас підприємства «Укоопспілки».

Діти звернулись до «Укоопспілки». Тамтешні дяді і листа писати не схотіли.

Тепер кодрянська малеча сидить і розмірковує: куди його ще звернутись, щоб розморозити сумління деяких дядів?

МИРНІ ВИБУХИ

ЧЕРНІВЦІ. (Наш кор.). У цехах Чернівецького плодоконсервного комбінату освоєно виробництво нової вибухової речовини. Сировиною для вибухівки служить яблучний сік, котрий зразу ж після того, як його закупорюють в скляних банках, починає шумувати. Недавно партія такого яблучного соку прибула до Залізничного райплодоовочторгу м. Києва. На ознаменування цієї події тут було дано залп з 240 трилітрових банок.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

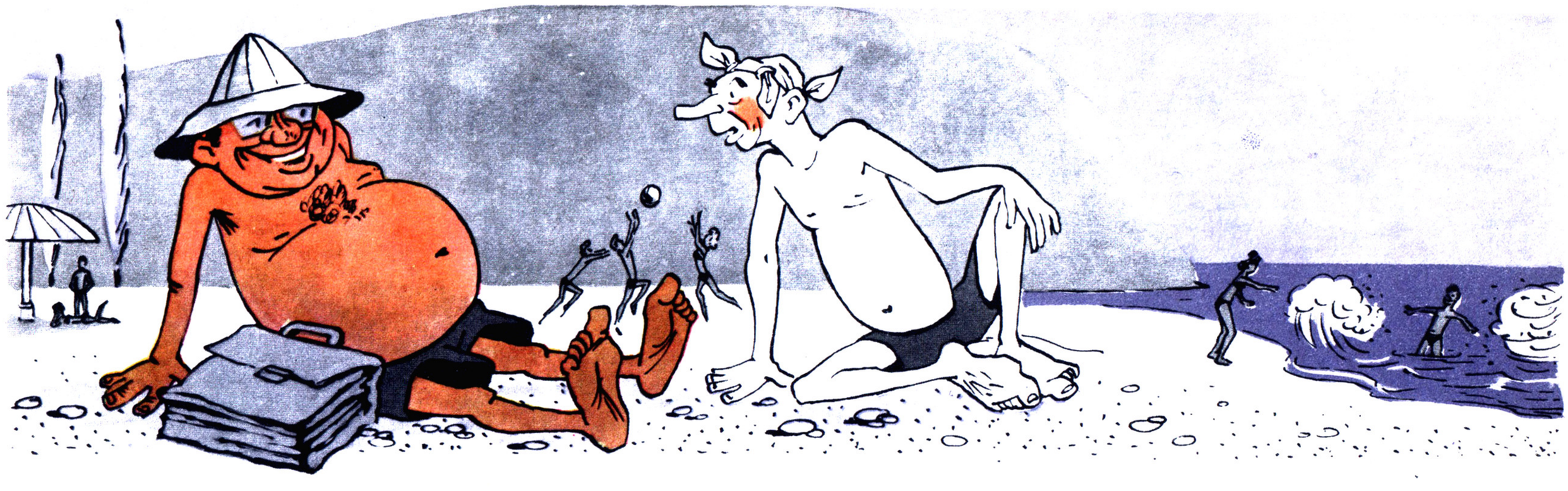

— Ви по путьовці?
— Ні, по командировці!

ПОРЯДОК Є ПОРЯДОК

Що ви мені не кажіть, а я таки дуже люблю ділових і принципових людей. Котрі діють відповідно до параграфа і букви закону. Це вони автори залізного правила «закон є закон» і «порядок є порядок».

От громадянин Ковтун з міста Запоріжжя пише нам про те, що п'ять років тому у нього вкрали «Москвича». Машину, тобто. Здавалося б, що тут такого? Ну вкрали, ну «Москвича», ну п'ять років тому. Подумаєш, велике діло! Плюнь, чоловіче, розітри та в сімейному колі порадій, що вкрали тільки «Москвича», а не тебе самого.

Треба віддати належне громадянинові Ковтуну, він так і зробив. Але спершу він делікатно натякнув Запорізькій міліції, що було б дуже непогано, коли б вона виявила хоч мінімум ініціативи...

Словом, громадянин Ковтун мав скромне бажання, щоб його вкраденого «Москвича» знайшли.

Хотілося Ковтуну, щоб цей його маленький каприз вдовольнили.

Після того, як Ковтуну недвозначно натякнули, щоб він перестав набридати зайнятим людям, він дав міліції спокій і залишився сам на сам із своїми спогадами про шоферського бублика.

А що йому було робити, коли від шоферського бублика залишилася сама тільки дірка?

Але так було недовго. Скоро колишній автовласник відчув на своїй потилиці теплий подих піклування з боку Державтоінспекції. Точно і акуратно він почав одержувати офіціальні запрошення прикотити свого «Москвича» на профілактичний огляд.

Перше запрошення примусило колишнього автовласника зітхнути і згадати той сповнений романтики час, коли він хвацько підкочував своє малолітражне чудо до автоінспекції.

Друге запрошення було неприємним. Воно роздирало рану, яка вже почала загоюватися. Всі наступні запрошення приїхати на профілактичний огляд просто дратували.

На протязі п'яти років Запорізька міськавтоінспекція жодного разу не забула про громадянина Ковтуна і не обминула його своєю ласкою.

Порядок є порядок.
Тут нічого не скажеш.

Тільки мушу з сумом зауважити, що Запорізька автоінспекція не була послідовною і принциповою до кінця.

В кінці кожного запрошення відвідати профілактичний техогляд чорним по білому написано:

«Винні в невиконанні вищезгаданого рішення будуть притягатися до адміністративної відповідальності у встановленому законом порядку».

Тут і спасували. Чому б громадянина Ковтуна не притягти до адміністративної відповідальності у встановленому законом порядку хоч разок? Скільки писали, скільки нагадували, а він жодного разу не з'явився, не показав свого «Москвича».

Винен?
Винен!
То чого ж із ним церемонитись?

Б. МИКОЛАЄНКО.

І ТАК І СЯК, А ВСЕ НЕ ТАК

Іван Іванович купив собі черевики. Походив у них день, другий і раптом — о, жах! у п'яту шпигонув цвях.

— Я так і знав, — схопився за голову Іван Іванович. — Хіба в нас з доброю вустілкою черевики пошиють? Якийсь там поганенький цвяшок, а й той пролазить крізь неї!

Дружина порадила самому загнути цвях, або ж віднести до майстерні.

— Ет, знаємо ми ці майстерні! Цілий місяць той цвях загинатимуть, а то ще й черевики обміняють.

Буркотів, буркотів, та, нарешті, поніс черевики до майстерні. Швець одразу ж загнув цвяха, повернув взуття.

— Ну, от, а ти буркотів більше, ніж того діла було, — сказала дружина.

— Ет, — махнув рукою Іван Іванович, — що ти там розумієш! Хіба в нас уміють путящі цвяхи робити?!

ЗНАВЕЦЬ ЛІТЕРАТУРИ

Зайшла сусідка до моєї сестри в якійсь справі, а та якраз переглядала книжку «Українські страви», яку щойно придбала.

— Фі-і, і хочеться ото тобі читати всякі там романси! — вигукнула зневажливо сусідка. — Страх, не люблю читати книжок на сільськогосподарські теми!

Олександр ШКАБОЙ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

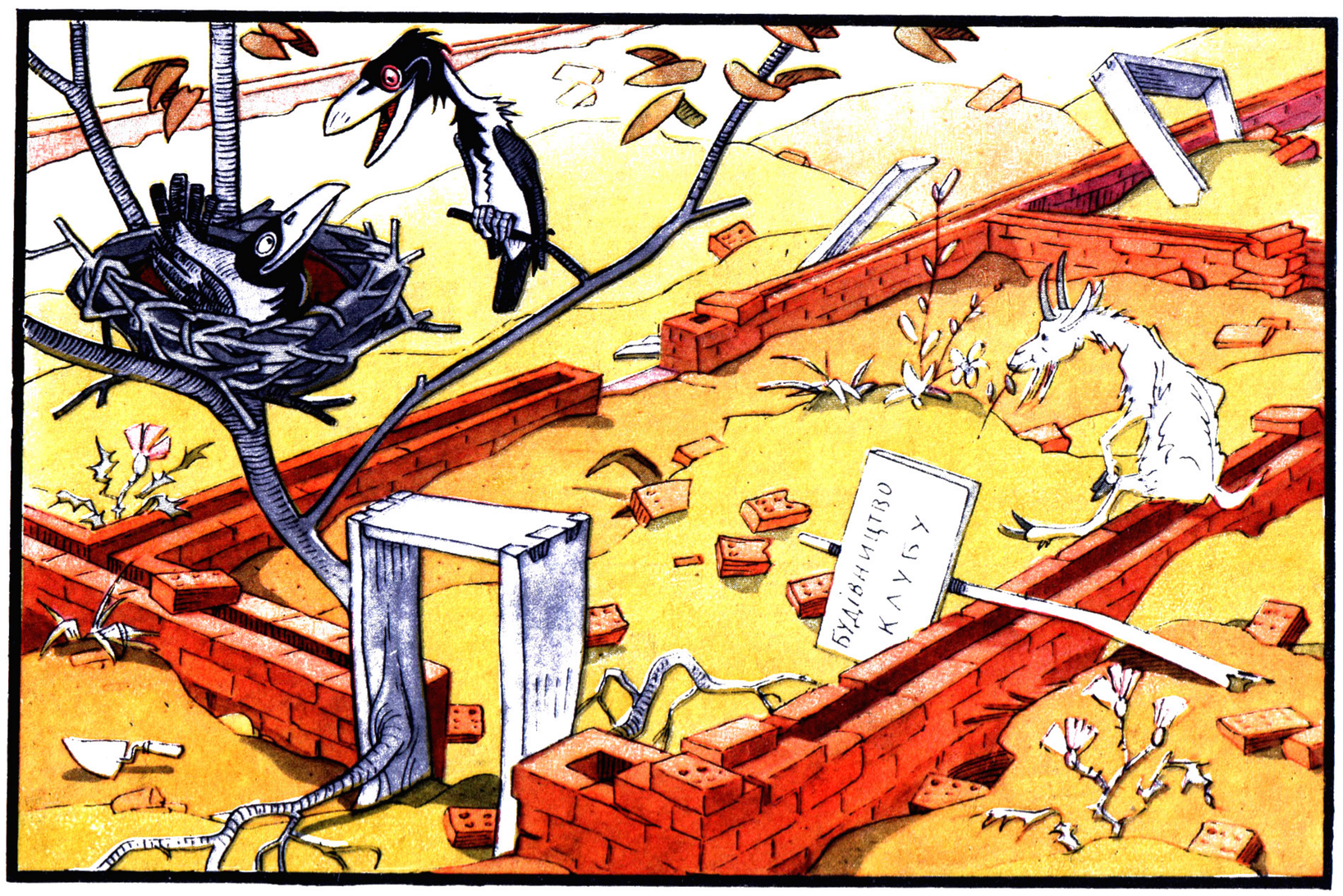

— Це чудове місце для гнізда знайшла ще моя покійна бабуся...

Сатиричні мініатюри

ПРОСТИЙ СЕКРЕТ

Жінка мовить до завклуба:
— А чому це кожен раз,
Як ідеш на службу, любий,
То береш з собою гас?!.
Той в усмішці скалить зуби:
— Справа, бачиш, тут така:
Відімкнуть не можна клубу,
Як не змазати замка!

В. СТЕПАНОВ.

Ст. Плетений Ташлик,
Одеської залізниці.

«НЕРВНА» ОСОБА

— Чому, Іване, залишив ти ферму?
— Натуру маю дуже «нервну!»
— То ти, Іване, вже не на городі?
— «Нанервничав» по саме годі!
— Чому, Іване, не працюєш в полі?
— Та ж нерви захотіли волі!

Макар ЧОВНЮК.

с. Кам'яний Брід,
Житомирської області.

ДІД І ОНУК

Хвалився онуку дід Тиміш:
— Ото шевці були раніш.
Пошиє чоботи тобі —
Повік не зносиш, далебі.
Всміхнувсь онук,
Знизав плечима:
— Ще б пак,
Носили ж — за плечима!

Д. МАНДРІВСЬКИЙ.

м. Костянтинівка,
Донецької обл.

ПОХВАЛИВСЯ

Сашко в театрі побував
І став хвалитися — куди там!
— А я там, тату, розмовляв
З якимсь начальником сердитим!

— І що ж начальник той хотів,
Що він казав тобі, цікаво?
— Казав, щоб тихо я сидів —
Інакше вижене з вистави.

Євген БАНДУРЕНКО.

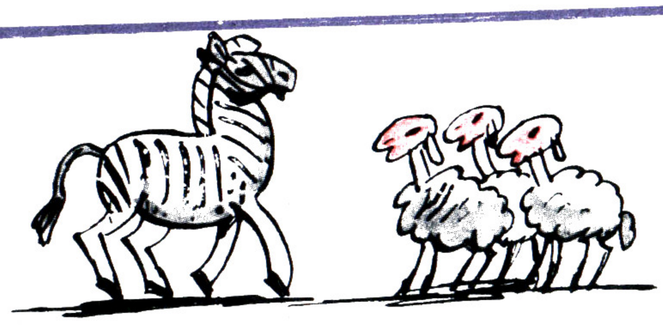

ОВЕЧА ЕРУДИЦІЯ

В кошару забрело щось нетутешнє.
Забідкалися Вівці: — «Ох, сердешне,
Яке худе — аж світять чорні ребра...»
Гай-гай! А то ж була звичайна Зебра!

ПО-СВИНСЬКОМУ

Свиня Свиню раз до корита запросила,
І гості — вухо відкусила!

М. СЕРГЄЄВ.

м. Дніпропетровськ.

ОБМИВ

Купив Михайло мотопед
І рушив обмивать в буфет.
Обмив усі його частини,
Лиш руль лишився від машини.

Ю. ЛИТВИН.

м. Зміїв,
Харківська область.

РІКА І ПРИТОКА

Ріка питала у Притоки:
— Ти доки питимеш із мене соки?..

БУРЯК І ЦУКОР

Сміявся Цукор з Буряка:
— Ну й замазура отака!

Я. БАРЧИШАК.

с. Новосілка,
Борщівського району,
Тернопільської області.

ФЛЮГЕР-ХВАЛЬКО

Не раз від нього довелося чути:
«Я вказую вітрам, куди їм дути».

ЗАРОЗУМІЛА ЗОЗУЛЯ

То кує, то слухає луну.
«Чути,— каже,— тут мене одну».

П. ЛАРІН.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

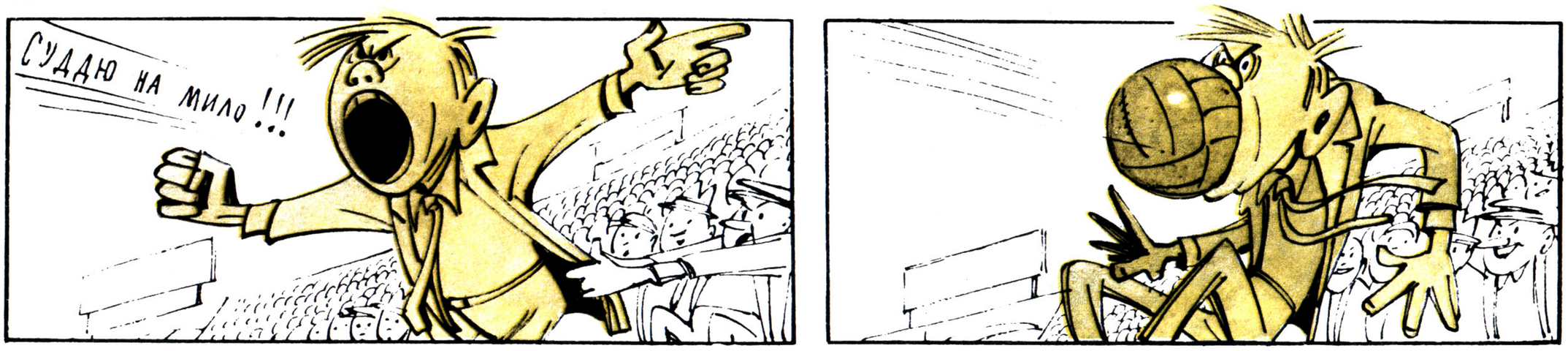

Випадок на стадіоні.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

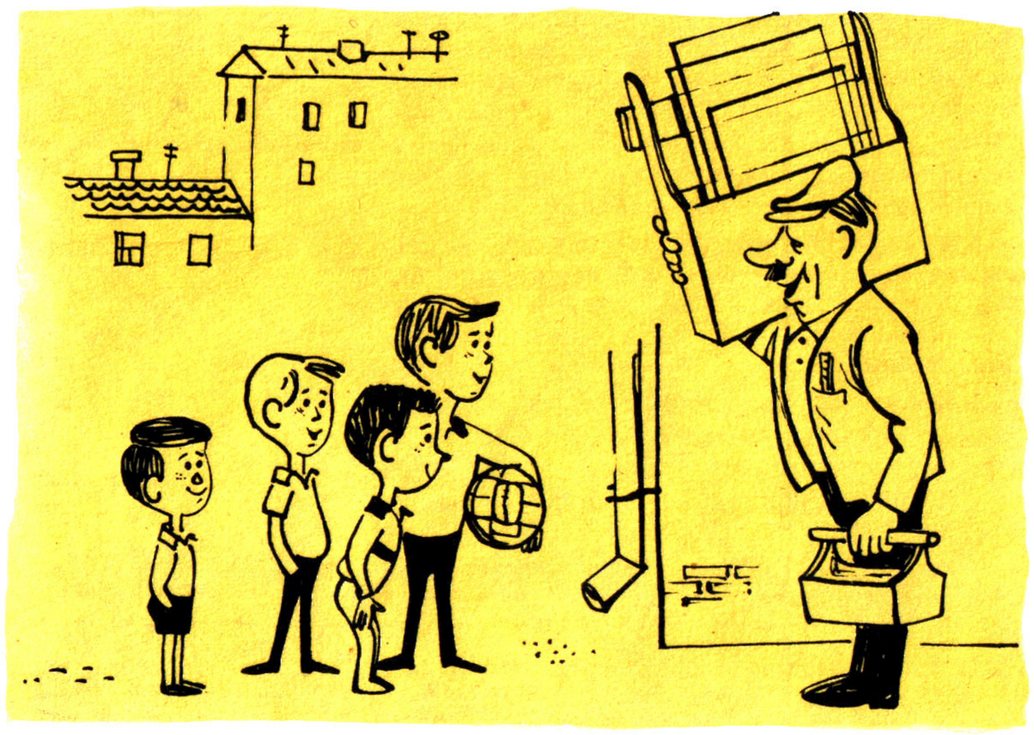

— Хлопці, ви в якому дворі сьогодні граєте?

Мал. Л. БОЙКА

— Іване Івановичу, ви ж замість печатки короля взяли!..

ЗАЛИВНА РИБКА

Щоб не виказати лікарської таємниці, не будемо розголошувати справжнього імені пацієнта. Ми назовемо його, скажімо, Матвієм Дмитровичем. А щоб хоч у якійсь мірі охарактеризувати його особу, додамо, що в масштабах Донецької області ця людина досить впливова. Принаймні, його «накачок» побоюються навіть керівники багатьох підприємств.

І от, уявіть собі, Матвія Дмитровича самого накачали.

А потім відкачали.

А коли, нарешті, він очуняв, у нього спитали:

— То чим же ви, шановний Матвію Дмитровичу, так отруїлись? Не можете пригадати, що вчора їли?

Матвій Дмитрович почав пригадувати... Нічого, здається, такого й не їв. Уранці, як завжди, поснідав, удень пообідав. А увечері поласував свіжою рибкою — жінка купила на базарі.

За цю рибку і вхопився лікар.

— А де,— спитав він,— цю рибку було спіймано, не знаєте?

А звідки Матвій Дмитрович може знати, де рибалка свою рибу ловив... Розуміється, не в Чорному морі. І — не в Каспійському. Місцеві рибалки ловлять у місцевих річках. Та й то...

Але лікар не відставав:

— Може, з Казенного Торця?

Може... Хто його знає! Хіба про це питають? Та й то — купував же рибу не сам Матвій Дмитрович, а його дружина.

— Якщо риба з Казенного Торця,— промовив лікар,— то здоров'ю вашому загрожує серйозна небезпека.

Матвій Дмитрович насторожився.

— Ви не помітили,— цікавився далі лікар,— чи не було на рибі отаких темнуватих плям? Особливо — на зябрах...

— Я той... Я не придивлявся. А яке, доктор, це має значення?

— Дуже велике значення! Коли рибка відблискує чорним, то, значить, вона наковталася пульпи, яку в Казенний Торець щодня спускає шахта № 1 «Центральна». Це, скажу я вам, така погань!..

— Ні, чорного відблиску не було,— подумавши, сказав Матвій Дмитрович.— Я це добре пригадую. Чого не було, того не було!

— То що ж, у такому разі, могло вам зашкодити? — замислився лікар.— А може, то була риба з річки Кальчик? Не одгонило від неї чимсь таким, кислим?

— А що? — Матвій Дмитрович з острахом глянув на лікаря. Він згадав, що риба і справді була трохи кислуватою.

— А те,— мовив лікар,— що отруйних кислот у Кальчику — до холери, як кажуть, і ще трошки... Один тільки Ждановський завод «Важмаш» скидає їх у річку цілими тоннами...

— Ні...— захитав головою Матвій Дмитрович.— Ні! То була не кислота! То я сам оцтом рибку залив. Дві-три крапельки — не більше.

І з полегшенням усміхнувся.

Але лікареві було не до сміху.

— Слухайте...— звернувся він до хворого.— Вам ніколи не доводилося мати діло із залізним купоросом? У нього, знаєте, такий специфічний присмак.

— А що той купорос?

— А те, що завод «Перемога праці» ніякими фільтрами чи відстійниками не користується, а величезну кількість залізного купоросу зливає прямо в річку Бахмутку. Ви уявляєте, як риба себе почуває в такій воді? І — що робиться з людиною, яка поласує такою рибою?

Матвій Дмитрович відчув, що волосся у нього на голові настовбурчилося і набрало пружності сталевого дроту.

— Та ні! — поспішив заспокоїти його лікар.— Якби ви таку рибу з'їли, то вже зі мною не розмовляли б... У мене є підозра, що рибу, якою ви повечеряли, витягли з Маячки. Або ж з Кривого Торця. Вам хіба не відомо, що тільки місцевий завод металовиробів щодоби зливає в цю річку 5 тисяч кубометрів ядучих відходів. Від такого сиропу в річці гине буквально все живе!

Матвій Дмитрович зблід. Рясний піт виступив у нього на лобі.

— Так ви, доктор, вважаєте, що я повечеряв дохлятиною?

— Я не стверджую. Я лише припускаю. Бо коли річки без кінця заливають такою гидотою, а гроші, виділені державою на будівництво очисних споруд, використовують на інші потреби...

— А ви звідки про це знаєте? — не без подиву звів Матвій Дмитрович очі на лікаря.

— Хто ж цього не знає! — невесело всміхнувся лікар.— Кожен директор заводу вам скаже. Сам голова раднаргоспу т. Худосовцев підтвердить, що на будівництві очисних споруд раднаргосп «зекономив» 580 тисяч карбованців.

— От воно як! — скипів Матвій Дмитрович.

Для нього це, очевидно, і справді було новиною.

— Ну, нічого! — замахнувся він рукою у бік губителів живої природи.— Я їм покажу! Вони у мене теж поласують заливною рибкою! Я тих отруйників виведу на чисту воду!!!

Так, принаймні, він нахвалявся лікареві.

А що буде далі,— побачимо.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Донецька область.

Мал. БЕ-ША

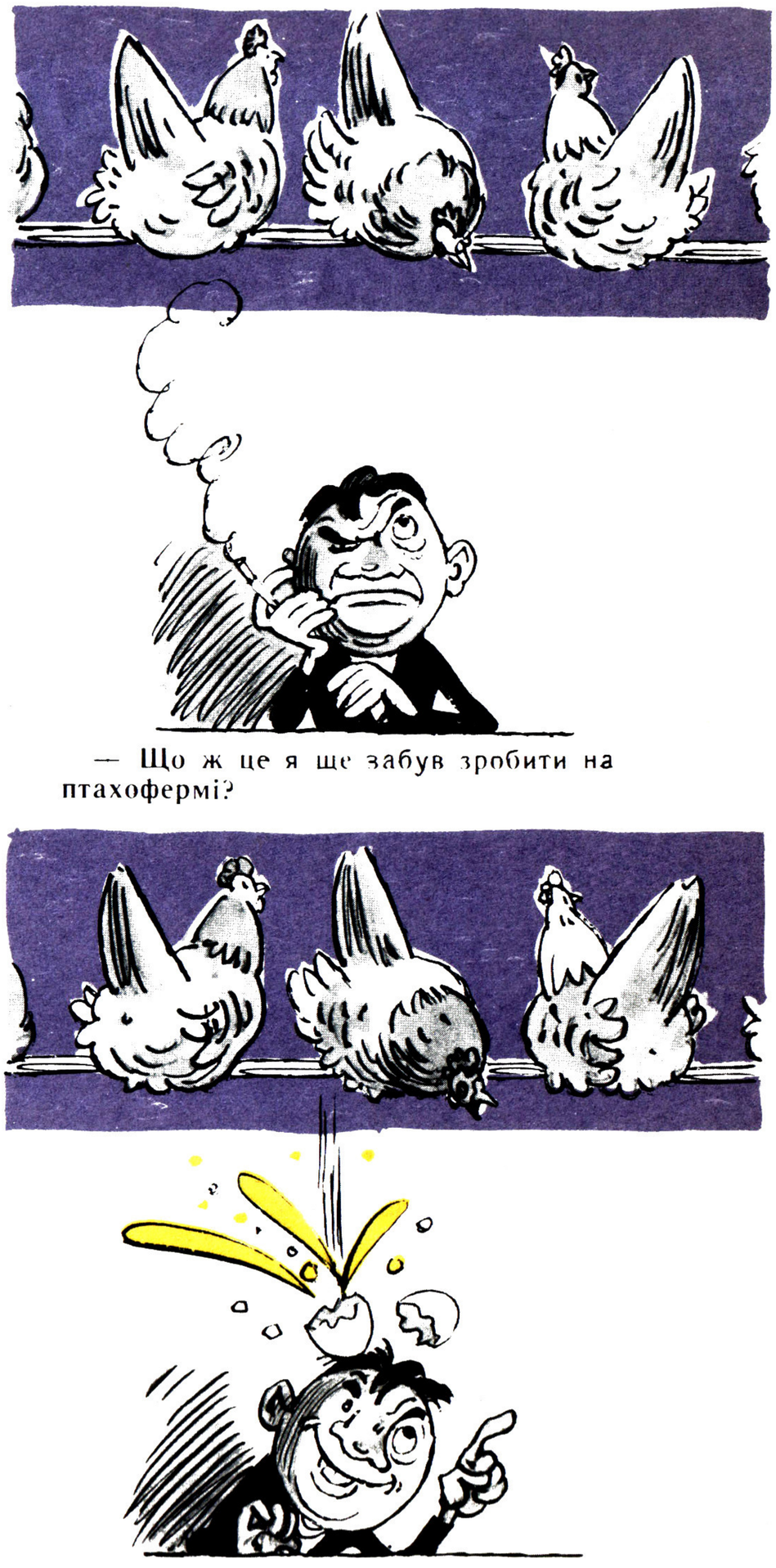

— Що ж це я ще забув зробити на птахофермі?

— А... згадав! Гнізда поставити.

ЗАОКЕАНСЬКИЙ МИСТЕЦТВОЗНАВЕЦЬ

Мал. Л. КАПЛАНА

— Чудово! Нарешті у Радянському Союзі визнали абстракціонізм.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Баталія розгорілася на Луганському заводі ім. Пархоменка. Між раціоналізаторами тт. Зайцевим і Звереви м, з одного боку, та директором заводу т. Красиловським і начальником ковальсько-пресового цеху т. Бариштейном, з другого боку. Директор і начальник цеху наступали на раціоналізаторів, які спробували було запропонувати свою нову конструкцію однієї деталі замість такої ж, але гіршої, сконструйованої заводським начальством. Про цю баталію ми докладно розповіли нашим читачам у «Репортажі з поля бою» («Перець» № 5).

Тепер баталія вже закінчилась. Перемогли раціоналізатори. За використання свого службового становища з корисливою метою директора заводу т. Красиловського та начальника цеху т. Бариштейна з роботи знято. Про це написав нам секретар Луганського міськкому КП України т. Стратонов.

ПОПУТНИКИ — народ безпардонний: не встигнеш переступити порога купе, як чуєш традиційне — «Куди їдемо?» Це прелюдія. А потім... Потім починається шквал запитань. І вже не відчепляться, поки не виведуть з вашої біографії останньої білої плями.

Я пасажир досвідчений. Почувши знайоме «Далеко зібралися?», відтарабанив:

— Їду до Кіровограда, одружений, у преферанса не граю, анекдотів не розповідаю. Серед далеких і близьких родичів знаменитостей не пам'ятаю. Сам за фахом слюсар-водопровідник...

Я навмисне привласнив собі цю скромну професію, знаючи, що в купе вона нікого не зацікавить.

— Слюсар-водопровідник,— мрійно повторив сусід.— Мабуть, крани лагодите...

— Скажіть, а ванна — теж ваша парафія?..— несміливо запитав сусід зліва.

Третій сусід скромно, але виразно зітхнув.

Уранці я помітив в очах моїх попутників загадкові іскорки.

— Сьогодні,— урочисто сказав той, що в окулярах,— мій дядько іменинник...

— Поздоровляю,— чемно відгукнувся я.

У відповідь вистрелила пробка з пляшки шампанського, і мені піднесли склянку шипучого.

Перший тост був за дядю. Але всі наступні тости виголошувалися виключно на честь моєї професії.

— Якби мені такого зятя,— закохано шепотів сусід зліва,— я б його не випускав з ванної!

При цих словах він згадав, що саме сьогодні чотири місяці, як одружилася його дочка. І кинувся до вагона-ресторану по горілку.

Третій попутник виявився непитущим. Він вийшов на черговій зупинці й повернувся з коробками цукерок.

— Це на знак нашої дружби й співробітництва,— сказав він, простягаючи мені цукерки.

Коли ми мчали в таксі вулицями Кіровограда, мої попутники відверто шкодували, що не замовили оркестру і квітів.

— Хочеш, ми тебе на руках понесемо до самого готелю,— пропонували вони у гостинному екстазі.

Я відмикав двері номера і думав про те, що навіть спортивним зіркам не снилося щось подібне.

У номері мене зустрів телефонний дзвінок:

— Ви знаєте, що таке співуча раковина? — голосом трагіка запитала трубка.

— Унікальних речей не колекціоную,— відповів я.

— То, напевно, колекціонуєте некрологи,— почулося на тому кінці проводу.— Якщо моя кухонна раковина не перестане булькотіти, я повішусь, і в цьому винні будете ви...

СПІВУЧА РАКОВИНА

На обличчях людей, що вдерлися до номера, був відчай.

— Тонемо! Заливає квартиру! — кричали вони.— Порадьте, що робити?

Я порадив купити у спортивному магазині рятівні кола і... вибіг з номера.

Біля сходів на мене чекав інтелігентний на вигляд чоловік, який відрекомендувався композитором.

— У дитинстві я зробив страшну помилку,— несподівано зізнався він.— Замість вчитися ремонтувати водопровідні вентилі, я вчився музиці. А тепер прийшла розплата: засмітився водопровід, і єдине, на що я був здатний в цій ситуації,— скласти пісню.

І він проспівав жалібним дискантом:

Ти послухай, як із крана
Тихо капає вода...

У ресторані, де я вирішив сховатись, несподівано потрапив у міцні обійми запопадливих офіціантів. Подаючи на мій стіл котлети по-кіровоградськи, один з них гаряче зашепотів:

— Лише один ви можете врятувати моє сімейне щастя. В нашому туалеті...

Тільки вскочивши в автобус, я, нарешті, заспокоївся. Тут мені нічого не загрожувало. Обличчя пасажирів були індиферентні. А кондукторка ласкаво посміхалась. Відриваючи квиток, промовила:

— Хочете, подарую вам стопкран! Майже новий! Звичайно, якщо не відмовитесь відремонтувати батареї. Парового опалення...

Я вийшов на наступній зупинці. У кабінеті начальника обласного управління побутового обслуговування т. Пересунька звучав мій пристрасний монолог.

— Невже у вашому місті не можна зібрати кілька десятків слюсарів-водопровідників, дати їм начальника та касира-рахівника й зобов'язати обслуговувати населення! За які гріхи бідолахи-мешканці повинні ганятися за здирниками-приватниками? Чому є така служба: ремонт меблів. А немає такої, як слюсарна допомога...

— Що ви! — образилась головний інженер управління т. Железняк.— У нас є слюсар-водопровідник. При комбінаті добрих послуг. Вірніше, там є така посада у штатному розкладі. А людину з часом підберемо...

Я уявив собі, як святкуватиметься ця подія у Кіровограді. Як назустріч тому слюсареві вийдуть колони мешканців з транспарантами. Адже хоч раз на п'ять років (частіше не встигне фізично) водопровідник зможе завітати до квартири кожного жителя...

А поки що я на всяк випадок звернувся до театральних перукарів і попросив загримувати мене. І невпізнаний тепер спокійно розгулював містом.

Закінчився строк відрядження, і я збирався додому. Перед дорогою зайшов до ресторану пообідати. Офіціанти не звертали на мене уваги. Вони метушилися навколо неголеного суб'єкта, що сидів за сусіднім столиком. По черзі щось шепотіли йому на вухо.

— Місцева знаменитість? — поцікавився я.

— Приїжджий,— відповів офіціант.—Скляр! У нас на кухні шибку розбили, третій місяць вставити не можемо. Нарешті, щастя привалило...

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Кіровоград.

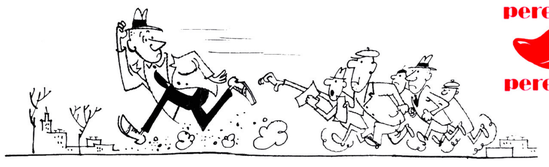

perec-ua.
perec-ua.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти ще й досі над кандидатською сидиш? А я вже докторську кінчаю!

ПОТОЙБІЧНЕ

А видно, не дурний чоловік вибирав у радгоспі «Сиваський борець» (Чаплинський район, Херсонської області) місце для шкільного ларка. Він поставив його так, що одним боком ларьок прилягає до школи, а другим — до Будинку культури. Малося на увазі, що з усіх боків це буде зручно для споживачів. Та не так сталося, як на увазі малося.

Прибігає під час перерви до ларка школяр і просить, щоб йому продали чогось їстівного. Чемненько, звичайно, просить, як це і личить школяреві. А йому чемненько відповідають:

— Потерпи. Не бачиш — старші стоять!

Старших, розуміється, треба поважати...

Але малюк ясно бачить, що старший не стоїть, а ледве на ногах тримається. Старшого уже хилить на всі чотири боки, а він простягає склянку і просить: «Налий ще». І йому наливають. Наливають не ситро і, навіть, не пиво, а щось міцніше.

Чого гріха таїти: у шкільному ларку і такими товарами торгують. А точніше — торгували. Бо, як сповістив редакцію ще в грудні минулого року голова виконкому Чаплинської райради т. Таран, у ларку № 2 радгоспробкоопу «Сиваський борець» спиртні напої з продажу вилучені.

А коли вилучені, то школярам вже нема чого турбуватися. Школярі тепер уже з легким серцем біжать до свого шкільного ларка і... чують:

— Потерпіть. Не бачите, старшим товар відпускаю.

Старшим, як це не дивно, відпускають саме той товар, якого «з продажу вилучено». Відпускають направо і наліво, навинос і врозлив.

— Що ж воно виходить? — дивуються люди.

Їм є з чого дивуватися. Бо, виходить, відповідь, яку надіслав редакції голова райвиконкому, теж треба розглядати з двох боків.

З одного боку це — начебто офіціальне повідомлення про виправлений недолік.

А з другого боку, це щось таке, що, м'яко кажучи, лежить по той бік істини.

П. НЕЧИПОРУК.

Товариш, про якого піде нижче мова, є майже в кожному колективі. Не приживається він, як правило, тільки в дитячих садках. Хоча в складі різних комісій навідується в дитячі садки, і тоді можна почути:

— Так, так... Все це непогано, звичайно, простирадла біленькі, дітки не замурзані, борщик наваристий. Є певні досягнення, але слід вказати і на значні недоліки...

Вихователькн обсмикують хрусткі накрохмалені халати, набирають повні легені повітря, червоніють.

— Так, так... Мають місце і значні недоліки. Погані у вас справи з наочною агітацією, діти не охоплені роботою в гуртках.

— Вони розучили пісеньку «Ой, горобчику-сватку, сватку...» — виправдується завідуюча.

— І пісеньку про сірого зайчика,— додає одна з вихователок.

— Слабенький репертуар, сірий! — рубає ініціативний товариш і втрачає будь-який інтерес до дитячого садка, а разом з тим і повагу до персоналу. От коли б дитсадок включився у змагання за найвищий процент сухих штанців у районі з тим, щоб згодом можна було позмагатися з сусіднім районом і відрапортувати куди слід,— тоді інша справа. А так...

Але вже у школі (навіть початковій) ініціативний товариш не нудиться.

— Йдучи назустріч «Дню птахів», що ми з вами можемо зробити, товариші!

— Шпаківні! — крикне хтось із малих простаків.

Бенгальський ВОГНИК

— Правильно, шпаківні. Але не треба забувати, що шпаківні не самоціль. Перш за все, йдучи назустріч «Дню птахів», ми створимо ініціативні групи і оберемо комісію по проведенню цього важливого мероприємства. Потім викличемо на змагання сусідні школи, потурбуємось про наочну агітацію, організуємо агітмультбригади, подзвонимо у редакцію дитячої газети, щоб вислали фотокореспондента, відрапортуємо.

І будьте певні, ініціативний громадянин слів на вітер не кидає. Буде все. Будуть і групи ініціативні, і комісії, і підкомісії, і лозунг «Перельотним птахам — гідну зустріч», будуть агіткультбригади, буде фотокореспондент і буде рапорт. Не буде тільки шпаківень. В організаційній каші про них просто забудуть. Відсутність шпаківень компенсують небувалої інтенсивності барабанним гуркотом (зведений оркестр із сорока барабанів, а в сусідній школі вийшли з одним барабаном!). Те, що сусідня школа зробила п'ятдесят шпаківень, так і не впаде нікому у вічі.

...Часом ініціативний товариш носить в кишені квиток члена Спілки журналістів, і тоді піонерські барабанчики для нього пройдений етап.

Тоді він барабанить трохи голосніше. З-під його пера вистрибують опуси на зразок: «Параска Передерій штурмує буряки», «Атака на буряк розпочалася!», «На передньому краї битви за якісну калошу», «Банно-пральні комбінати — дзоти чистоти». Бр-р-р! А журналіст-баталіст висаджує петарду за петардою, аж у вухах лящить.

То дарма, що ви, прочитавши його статтю, так і не дізнаєтесь толком, хто ж така Параска Передерій, як іде збирання буряків і які перспективи у калош в майбутньому; головне, що вас приголомшив заголовок, і літери чортиками застрибали в очах.

Любить ініціативний товариш організувати в газеті яку-небудь дискусію, так на віврку. В дискусії цій через місяць-два заплутається сама редакція, і вже толком ніхто не знає, з чого отє все почалося і чим би мусило закінчитись. Закінчується просто. Одного чудового ранку секретар редакції, махнувши рукою, істерично вигукне:

— Ріжте мене на шматки, рядка цієї мури більше не поставлю в номер!

Але ініціативний товариш не ображається. Власне кажучи, він уже давно забув про дискусію, його зараз розпирають інші прожекти.

...Отирається ініціативний товариш і в сільському господарстві. О, тут за ним треба стежити, щоб не наробив дурниць. А ініціативний товариш мастак робити дурниці.

Почує він краєм вуха, що індійські коноплі перспективна культура, і, будьте певні, не поцікавиться, чи ростиме вона де-небудь під Кагарликом чи Томашполем. Ініціативного товариша турбує єдине: щоб ніхто не перехопив його блискучу ідею і не відрапортував раніше за нього.

— Гречка — це добре! — скаже ініціативний товариш.— Але гречка це пройдений етап, а нам треба дерзати, товариші, треба брати від землі все, що ми можемо від неї взяти, і ще зверх того!

Послухаєш чоловіка, і гречана каша здається тобі такою пісною, що й ковтати її не захочеться. Відразу ж відчуєш всю свою консервативну неповноцінність.

...Коли ініціативний товариш ходить в керівниках на підприємстві, можете бути певні, що на цьому підприємстві з валом буде все в порядку. Ініціативний товариш дуже любить «справну цифру». Якщо очолюване ним підприємство випускає тканини, то він нагадає вам, що виробленими на його підприємстві тканинами можна двічі обгорнути земну кулю по екватору. І вам стане соромно. Досі ви думали, що тканини виготовляються на предмет пошиття сорочок. Виявляється, виробництво тканин переслідує іншу мету.

По правді кажучи, коли їх виробляє ініціативний товариш, то краще вже ними обгортати земну кулю по екватору двічі і тричі, ніж шити сорочки, така у них якість.

...Шкоди від ініціативних товаришів не так щоб і багато. Вони більше дратують, ніж заважають. Шкода, правда, що дехто каже про них:

— Молодці, працюють з вогником!

А вогник — бенгальський. Як відомо, на бенгальському вогнику каші не звариш.

Микола БІЛКУН.

ДРУЖНІ ШАРЖІ АНАТОЛІЯ АРУТЮНЯНЦА

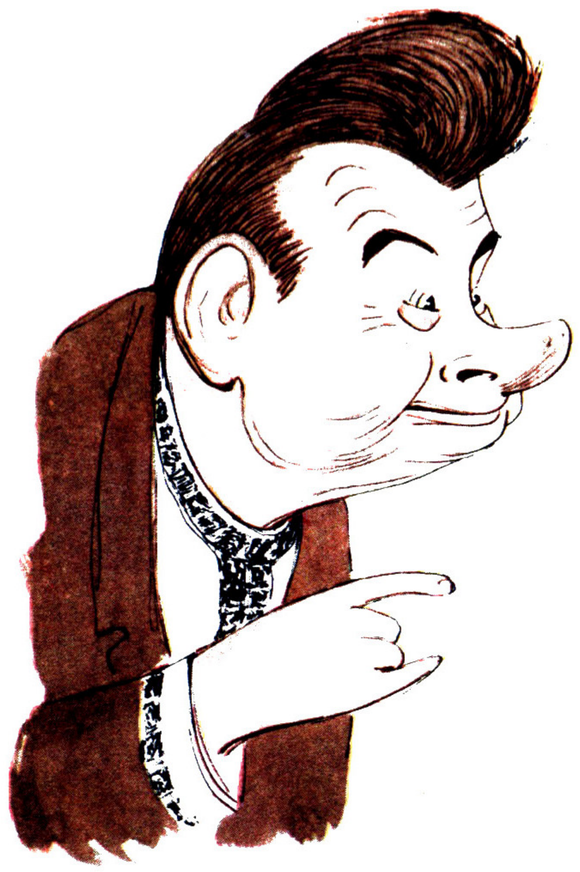

Андрій Сова.

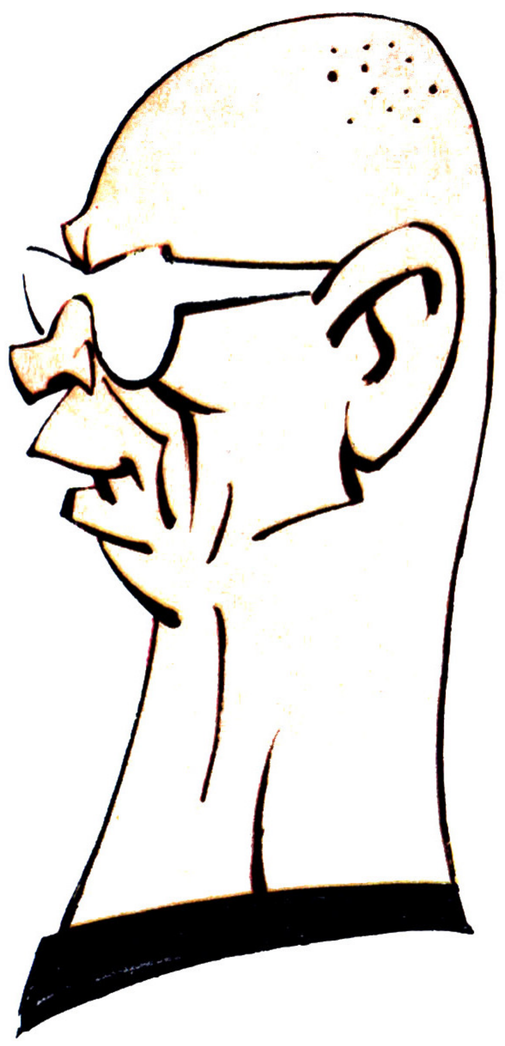

Олександр Ковінька.

Микола Яковченко.

Василь ЦОНЄВ

Політ сумніву воістину неосяжний! Письменник-історіограф може, наприклад, взяти під сумнів стать царя Олександра Македонського. А що, коли той, всупереч твердженням, не був чоловіком, а був жінкою?.. О господи! Яка відкриється безодня таємниць, якщо довести, що цар таки ж був жіночої, а не чоловічої статі! Тоді всі царські грамоти, пергаментні сувої, манасові хроніки і тому подібне засяє іншим світлом, і перед нами розкриється духовне нутро хижої молодиці, котра вкрала царську корону і привласнила ім'я Олександра!..

Та на біса морочити собі голову історією? Кругом нас кишать люди, наші взаємини переплітаються з сусідами, начальниками, керівниками різних установ, всілякими уповноваженими, заготівниками, співробітниками... Зовні всі вони сумирні й тихі, чистенькі та гладенькі, але візьміть їхню порядність під сумнів — і тоді... О, тоді ходіть лишень та погляньте, як підуть прахом ваші ілюзії, як полетять вони в безодню, де в непроглядному мороці чути тільки стогін та скрегіт зубовний.

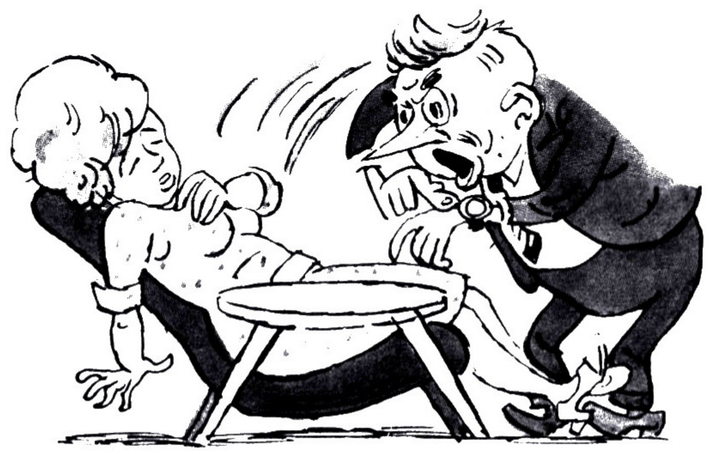

Нащо, приміром, вірити, що товариш Христо є зразково чесна людина?.. Де не послухай, кожен тобі скаже: найпорядніша, мовляв, людина, котру я знаю, — є товариш Христо. Хіба саме це не є вже сумнівним? Хіба не є підозрілим, що ніхто не каже про Христо нічого поганого?.. А може, то навмисне так спритно, повільно, протягом років підтасовувалося, підготовлялося його страшним, підступним мізком, керованим лише одним бажанням: не схибити? А може, навмисне став він у війну партизаном, а по війні добрим працівником і все життя послідовно й планомірно робив своє: був принциповим, говорив завжди тільки правду, помагав товаришам, що потрапили в біду, може, все те він робив навмисне, аби стати зразком чесності, безкорисності й доблесті?..

Поділіться оцими своїми сумнівами з приятелями, співробітниками, зашушукайте, зажадайте перевірки його особистої справи, пошліть на його службу анонімного листа про напрямок його думок — і коли після всього того побачите, що люди починають дивитися на товариша Христо не таким світлим оком, тоді знайте: ви здобули величезну перемогу в битві за перевиховання людини! Бо ж нова людина не мусить бути вівцею, ладною падати на коліна перед всякими там авторитетами! В ній треба виховати почуття пильності, сумніву, перевірки всякого й кожного!

Або, наприклад, ваша дружина.

Чи не є трохи дивним те, що вона така привітна та чемна, люб'язна та ласкава з вами? І як може вона після семигодинного робочого дня зварити, попрати, прибирати і, незважаючи на все те, бути свіжою, веселою, наче вона тільки те й робила, що відпочивала? Чи за тим рожевим фоном не ховається якийсь обман, якийсь глум над вашою сімейною честю?..

Усумнись, чоловіче, не будь телепнем!

Накинься на неї з перехресними запитаннями: «Де була? Чого була?»... І тут же, не одкриваючи, що маєш на мислі, допитуй далі: «О шостій з чвертю звідки йшла?.. А в шість без п'яти звідки?.. А торік, тринадцятого грудня, о восьмій вечора де була?»... І коли та злива влучних, метких блискавичних запитань збентежить її, і дружина гляне на тебе, як на божевільного, — тоді торжествуй, реви од радості і плюй їй у фізіономію, бо ясно ж, що вона брехала тобі досі, тобі — чесному, благонадійному громадянинові, в добру, незлостиву голову якого не приходила навіть думка усумнитися!!!

Сумнівайся! Сумнівайся!

Усумнись навіть в рідній матері своїй.

Коли сидить вона і в'яже, скажімо, панчоху, несподівано й запитай її: «А чи я, мамо, справді син нашого батька?» І коли вона розгубиться і впустить в'язання, тоді плюй на обох — і на дружину і на матір, хапай чемодан і біжи в готель. Тому що тільки сьогодні ти зрозумів, у якій підлотній і мерзенній обстановці досі ти жив завдяки власному гнилому лібералізмові й овечій довірливості.

Іди в готель, кажи директорові, що всі, хто спить у вверену му йому готелі, здаються типами підозрілими, вслід за тим скажи на дівчину-адміністраторку, що вона теж не без грішків, потім сідай у своєму номері і напиши десятки, сотні анонімних листів до всіх відомих тобі установ і інстанцій, посій зерно сумніву в керівниках і підлеглих, примусь їх взяти під сумнів особисте життя співробітників, начальників, звинувать їх у короткозорості й відсутності пильності, — словом, розпали великий вогонь сумніву, а сам мерщій біжи на вулицю!

О, то буде справжнє твоє свято!

Замість веселих, зрадуваних працею, людей ти побачиш похмурі, з підозрілими очима фізіономії, що стежать одна за одною, перелякані за свою сім'ю, за своє майбутнє, навіть за своє життя!

Твоє сумління може кинути тобі докір, що ти, мовляв, на щасливих людей накликав нещастя окаянне, але ти гримни на те дурне сумління, скажи, що справді раніше ті люди були ніби щасливі, але таким щастям, яке буває в овець, що мекають од радості, коли їх женуть на заріз. А ти одкрив їм очі, влив їм у голови великий пломінь сумніву, і ті вівці обернулися в людей!

Не зважай на марновірних, котрі скажуть тобі, що передусім треба вірити в людину.

Плюй на ті наївності і сумнівайся!

Сумнівайся, сумнівайся, чоловіче!

Переклав з болгарської
О. ПАРХОМЕНКО.

ПЕТРИСЯ

ВПЕРТИЙ ОСЛИК

Жив на світі один Ослик. Він був дуже впертий. Стане на дорозі, і ніхто з ним розминутися не може. Нікому Ослик пройти не дає. Маленьких звірят Ослик хвицає, а великі зв'язуватися з ним не хочуть, обминають десятою дорогою.

Іде, приміром, Зайченятко дорогою. А Ослик стоїть, ногами впершись, і тільки вухами водить. Спробуй, підійди, обов'язково хвицне.

Або йде Ведмідь. Ну, Ведмідь може дуже легко дати лапою Осликові такого стусана, що Ослик і на ногах не встоїть. Але не хоче Ведмідь так робити, шкода йому Ослика—Ослик маленький.

Отож і Зайчик і Ведмідь обминають Ослика десятою дорогою.

Але їхав якось по дорозі Підйомний кран. Ослик стоїть, не дає проїхати. Схопив Підйомний кран Ослика за довгі вуха, підняв та й поїхав. Їхав, їхав, далеко від'їхав, далеко Ослика відвіз і аж там відпустив.

Довго, довго потім Ослик додому чимчикував. Підбився, бідний, втомився, йде й хитається. Зустрівся йому по дорозі Зайчик, Ослик перший з дороги оступився, зустрівся Ведмідь, Ослик навіть «Добридень, дядьку!» сказав.

І з тих пір нікому поперек дороги не ставав. Отак.

М. ЯВТУХ.

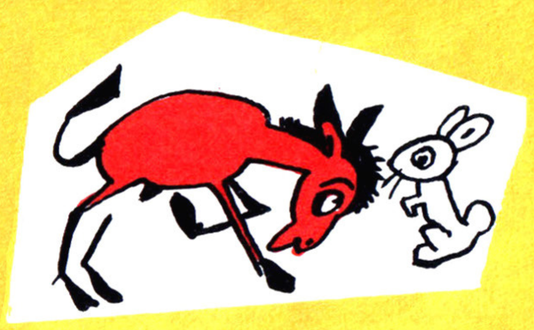

А У ДІДА ВАСИЛЯ

А у діда Василя
Гриць — улюблений
онук.
Він дідусю наживля
На гачок
Живців на щук.

Як не вловиться нічого,
Дід тоді говорить
строго:
— Через тебе це усе
Нам сьогодні не везе!

Ти крутився, носом
шморгав,
За штанину себе торгав.
Ех, ходить з таким
онуком
Лиш на сміх зубастим
щукам!

Як уловиться мала,
Дід говорить:
— Ох-ох-ох!
Ну й погані в нас діла...
Отаку впіймали вдвох!

А як вловиться велика,
Дід від радості хихика:
— Ти, онучку, не лінись,
І, як я, ловить учись!

Валентин БИЧКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

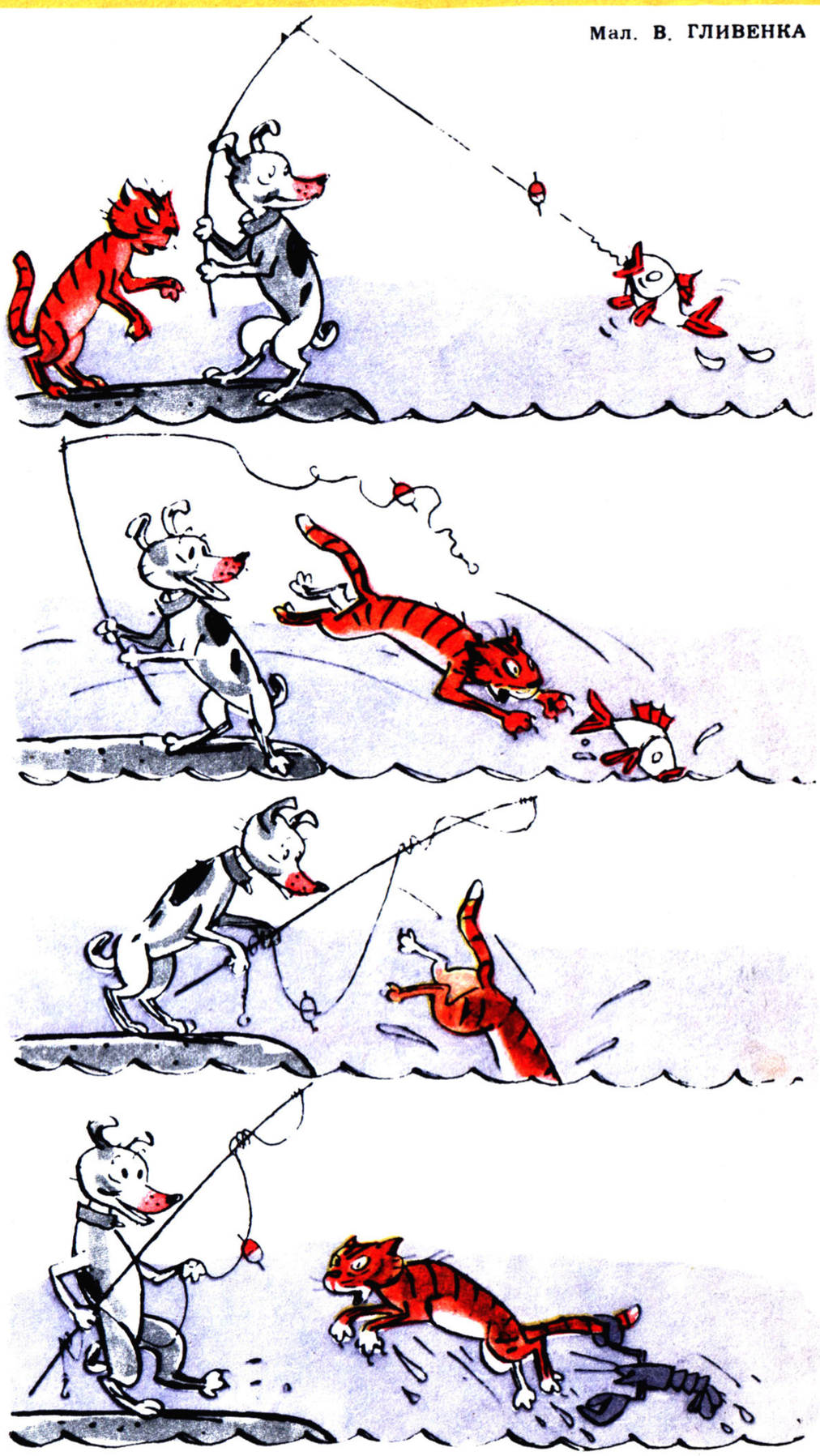

Спритний рибалка.

Мал. БЕ-ША

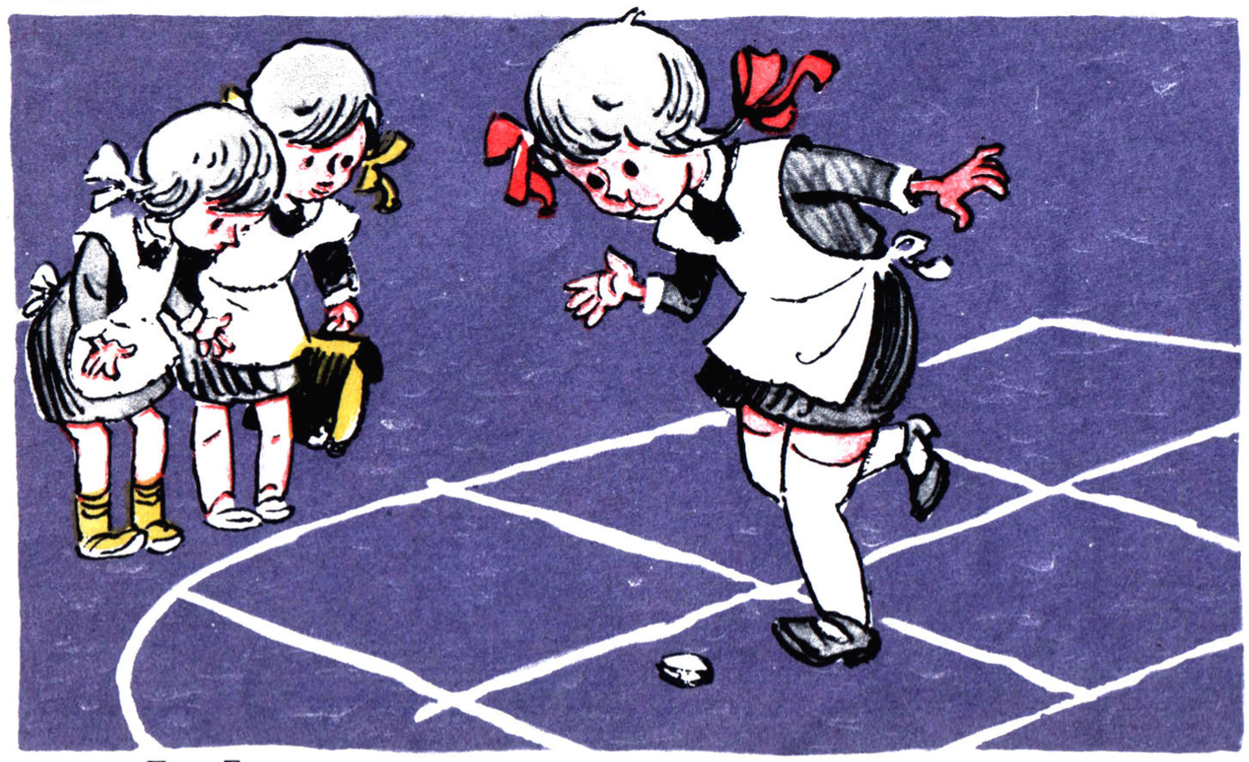

Тут Галочка легко переходила з класу в клас...

А тут...

Який Сава — така й слава

Чоловік скаржиться. На прокурора. Чоловік пише:

«Не дають дихати, не дають розвернутися. А ще кажуть, що в наш час будь-яка праця почесна. У мене спеціальність особлива — тимчасовий жених. Женюсь двічі на день, буває тричі. Жінки запрошують, я не відмовляю (у мене серце м'яке).

Працюю не за гроші, а за харч. Більше, здається, нічого й не вимагаю. А з мене вимагають: плати і плати.

За що ж плати? Людям добро, можна сказати, робиш, дітей безкоштовно залишаєш, а тобі — плати. Хіба ж це справедливо?!

Тепер уманський прокурор мене смикає і загрожує кримінало м. Каже, у тебе було чотири жінки. Уперше чую. Просто принижує, ображає мене. Чотири жінки! Диван. Та у мене їх було чотири помножити на чотири. а те, що вийде, перемножити на те, що має вийти. А він — чотири! Це тільки він знає. От вмістіть моє фото на сторінках «Перця», то я йому доведу, чи чотири, чи більше, як почнуть оті жінки на мій лист відгукуватися.

І ще про дітей каже: тим чотирьом жінкам ти залишив шестеро пуп'янків. Ну й що? Це більше, ніж п'ятеро. І не всі вони такі вже й пуп'янки. Я, щоправда, їх не бачив, але пам'ятаю, що це давно було.

А потім називає імена дітей і каже:

— Доньці Оленці не платиш, сину Степану не платиш...

А я йому:

— Це якому, — кажу, — Степану? Тому, що вухо надірване?

А він на мене: «Ах, ти аліментник бездоганний». Бачите, ще й лається і називає отакими словами. А який я аліментник, коли нікому ні копійки не плачу?

Скаргу Андрія КРИВОКЛУБА — запеклого серцеїда уманського — відредагував і до друку подав О. ФЕДІРКО.

Черкаська область.

Хоч вмилуй

— Яка вона розумна і смілива!
Для похвали я не знаходжу слів.
Гуляє на току — хіба ж не диво? —
І не боїться ні Котів, ні Псів.

Що не кажіть, вона достойна слави.
Одна така у мишачій сім'ї, —
Так говорив про Мишу Кіт лукавий,
Аж поки не спіймав її.

А як спіймав, сказав:
— Хвалив тебе, небого,
За те, що ти дурна, їй-богу!

Павло КЛЮЧИНА.

СЛОВА У ВОДУ

Кидати слова на вітер можна. Це перевірено на практиці. А чи можна кидати слова у воду?

Можна, коли вона є. Керівники Шевченківської селищної Ради (Харківська область) слів у воду не кидають. Бо скільки вони не обіцяють встановити на вулиці Степовій у селищі Шевченкове водорозбірну колонку, води як не було, так і нема.

Виходить, що вони кидають слова на вітер? Виходить, що так. Хотілося б, щоб кілька слів і у воду впало. Коли вона з'явиться на вулиці Степовій.

І. ХАЛЕПА.

ЕКЗАМЕН У ЦИРКОВОМУ УЧИЛИЩІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

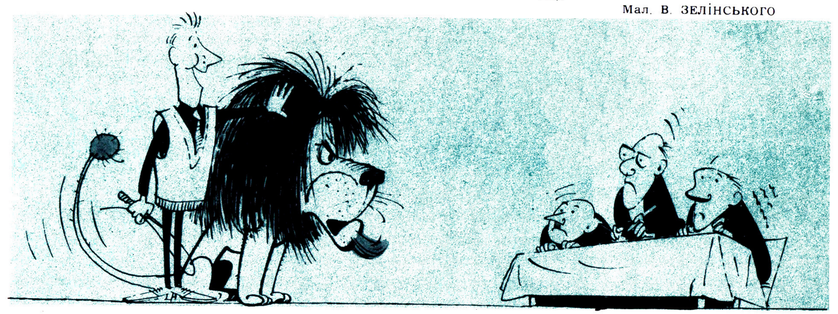

— Якщо ви не поставите нам «відмінно», він може образитись...

Любий Перче!

Кажуть, один проти громади — ніщо!

Не знаю, як це, а от у нас, у Новій Празі, щось воно не так виходить. У нас тисячі людей не можуть вгамувати одного крикуна, який день і ніч нікому не дає спокою.

Ще тільки починає світати, а він вже на всю вулицю горлає, будить сонних. Удень, коли всі працюють, він теж не втомлюється. Надходить вечір, людям відпочити хочеться, а йому хоч би що: кричить собі та й кричить, аж до дванадцятої години ночі.

Іншого такого крикуна міліція давно б уже покарала за порушення громадського спокою, а цьому ніяка кара не страшна. Бо його, того гучномовця, в центрі нашого селища повісили за вказівкою селищної Ради. Щоб, значить, було видно, було чути, як вона дбає про культурний рівень виборців.

От тільки боїмося, Перче, що навіть за допомогою потужного гучномовця нікого в цьому переконати не вдасться...

А. СЕВЕРНОВСЬКА.

Нова Прага,
Олександрійського району,
Кіровоградської області.

Нам, сільським механізаторам, доводиться користуватися баками для пального, що їх виробляє Галещинський ремонтний завод «Укрсільгосптехніки» (Полтавська область).

Дуже оригінальні баки!

Рукою їх торкатися не можна, бо кусаються сотнями гострих задирок. Прикріпляти запобіжні поплавки нема до чого — на тому місці, де мають бути фланці, стирчать самі тільки патрубки.

Можна було б навести ще деталі, що красномовно свідчать про якість цих баків, та, мабуть, Перче, нема потреби. І так, гадаємо, тобі вже ясно, що це за бракоробство!

Л. БАБАН,
бригадир тракторної бригади.
Колгосп ім. Леніна,
Любарського району,
Житомирської області.

Вирішили ми в селі Горобіївці школу збудувати. Кошти виділили, місце відвели і навіть кілочки в землю позабивали. А за порадою і допомогою звернулися до Чернігівського облміжколгосппроекту. І почали вони давати нам уроки. Та такі, що ось уже третій рік сидимо, як кажуть, «в одному класі»: будівництво школи не посунулося вперед ані на крок.

Облміжколгосппроект обіцяв нам зробити потрібну документацію на будівництво ще в 1963 році. Але не зробив. Потім проектанти дали слово виготовити її в 1964 році. Тягли, тягли, а тоді заявили: «Проект школи на 320 місць уже застарів. Треба думати про новий. Так що давайте почнемо з самого початку, висилайте архітектурно-планове завдання, виконіркому з генерального плану села і т. д. і т. п.»

Ми-то почнемо все спочатку, але допоможи й ти нам, Перче, — попроси проектантів з Чернігівського облміжколгосппроекту, хай хоч у 1965 році перестануть водити нас за носа.

П. БОБИР, голова колгоспу.
О. КУЗЬМЕНКО, секретар парторганізації.
Г. КУДЕЛЯ, директор школи.

Срібнянський район,
Чернігівської області.

Наша Харківська автотранспортна контора № 2 ремонтує автомобілі на двох заводах «Сільгосптехніки». На Старобільському (Луганська область) авторемонтному і на Павлоградському (Дніпропетровська область) авторемонтному. Так-от, коли б павлоградці так ремонтували, як старобільці, ти б цього листа ніколи не одержав.

Словом, старобільці ремонтують в строк і якісно, а павлоградці... Мало того, що автомашини не ремонтуються місяцями, дирекція вимагає, щоб ми надсилали у Павлоград своїх майстрів на «предмет розбору», а потім «збору» машини.

Чи не доцільніше, Перче, замість наших майстрів надіслати на Павлоградський АРЗ одного справжнього хазяїна?

В. ЯКОВЦОВ.

м. Харків.

ЗА ТУМАНОМ НІЧОГО НЕ ВИДНО

Хороше село Ракове. Хороші і працьовиті там люди живуть.

А ось — район ж не сховаєш — районні і сільрадівські керівники забули оце далеке село. Забули, де воно і єсть.

Власне, у промовах не забувають. У промовах, доповідях, звітах село Ракове згадують. Кажуть — у нашому районі ще єсть і село Ракове. Але його, вибачайте, за туманом не видно.

Ій-бо, якась чудасія! Поруч, в інших селах, будують школи, лікарні, клуби... А в селі Ракове в одній поганенькій хатині міститься і бібліотека, і медпункт.

А хатина — одна назва. На підпорах тримається.

Просили раківці автобуса — дітям в школу їздити. Та й скажімо у вічі: і дорослим надопекло піхтурою шмагати!

Просили, кажемо, автобуса, але ніхто й пальцем не поворухнув. П'ять років благають — дайте автобуса. Але голосу раківців і досі не почули: ні вищестоячі, ні вищесидячі.

Мабуть, забули, де оте село єсть. Охоче подаємо його адресу: Ракове, Вознесенського району, Миколаївської області.

ВОДА УТЕКЛА І ГРОШІ ЗАНЕСЛА

Не станемо фантазувати, будемо реальні факти подавати.

А факти такі: будівельне управління № 46, що міститься у місті Маніївці (керуючий т. Безверхній), узялося збудувати капітальну загату в колгоспі імені Суворова (Марʼїнський район, Донецької області).

Словом — узялися воздвигнути греблю, яка б затримувала воду для зрошування сухостепу.

Греблю розпочали будувати в 1962 році й будували, як пізніше виявилося, не за проектом.

За проектом тільки гроші з колгоспу витягли. Та й не маленькі грошенята смикнули — сорок три тисячі карбованців.

Висмикнувши гроші, будівельне управління № 46 сяк-так греблю стулило-зліпило і роботу припинило.

В лютому 1965 року на хистку, недороблену загату рінула перша весняна вода, і за якийсь час слабеньку греблю розмила й знесла.

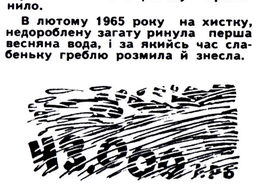

Колгоспники колгоспу імені Суворова просять керуючого будівельним управлінням № 46 т. Безверхнього: або, кажуть, гроші повертайте, або на сухостеп водички підкачайте!

ВЕЛИ, А ДО ПУТТЯ НЕ ДОВЕЛИ

У місті Красногорівці, Донецької області, збудували чисту, світлу й велику лікарню.

Лікарню — на 240 ліжок. При лікарні є й прекрасна поліклініка.

Ій-бо, ціле лікувальне містечко.

Усе добре, усе хороше, єдине гальмо — гальмо сумне і тяжке — це відсутність каналізаційного колектора.

Тільки руки помити, медичні кабінети прибрати — і то каналізаційні колодязі по самі вінця наповнюються.

А коли взяти, що лікарню і поліклініку щоденно відвідує сімсот-вісімсот чоловік, то й зовсім стане ясно: каналізаційний колектор доконче потрібний.

Та й одвідувачі не янголи небесні, вони ж на хмарі не літають, а десь земні куточки шукають...

І виходить: у місті санітарії і гігієни — антисанітарія.

Каналізацію веде і ніяк до путтяне доведе будівельне управління № 2, що розташоване у місті Донецьку.

Начальник управління — т. Ілюхін.

Привіт йому і добрі побажання!

Ол. КОВІНЬКА.

Про чудне та Смішне

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Самореклама.

Народні усмішки

ХТО ПРАВИЙ?

Одну жінку покинув чоловік. І от вона пішла до мудреця, щоб той сказав, чи повернеться чоловік назад. А в мудреця був секретар, який приймав відвідувачів і передавав відповіді вчителя. Секретар пішов до нього, повернувся і каже:

— Мудрець сказав, що ваш чоловік повернеться через місяць, але я вам кажу, що він не повернеться.

Через місяць жінка знову приходить з тим же запитанням. Секретар каже:

— Мудрець сказав, що ваш чоловік повернеться через три місяці, але я вам кажу, що не повернеться зовсім.

— Як це так, — дивується жінка, — мудрець такий розумний і каже, що чоловік повернеться, а ви — що не повернеться.

— Мудрець вас не бачив, а я бачу, — відповів секретар.

Повідомив Б. Є. КРАСИЛЬЩИКОВ
з м. Києва.

СВОЯ ТОЧКА ЗОРУ

Це було за старих часів. Один селянин вперше потрапив до міста. Побачивши на поліцейському кашкета з ремінцем, що обвивав лице, селянин несміливо запитав:

— Скажіть, ваше сковородіє, навіщо ото у вас уздечка? — і описав пальцем навколо бороди півколо.

— По хвормі так надлежить, болван неотесаний! — гаркнув поліцейський.

Селянин агакнув, кивнув головою і хотів було йти.

— Постой! — викрикнув поліцейський. — А што ти думав, когда задав вопрос?

— А я думав, ваше сковородіє, то для того, щоб ви рота не роззявляли, а то, бач, як горланите.

Повідомив Є. И. КОВАЛЕНКО
з м. Сум.

ВЛАСТИВОСТІ ТЮТЮНУ

Ярмарок. Продавець тютюну розхвалює свій товар:

— Купуйте тютюн, купуйте тютюн! Мій тютюн не простий! Від мого тютюну старий не будеш, собака не вкусить, злодій в хату не залізе!

Купив один парубок у цього продавця трохи тютюну та й почав його розпитувати:

— А чого то я старий не буду?
— Бо до старості не доживеш.
— А чого мене собака не вкусить?
— Бо з палицею ходитимеш.
— А чого злодій в хату не залізе?
— Бо будеш цілу ніч бухикати — кашель душитиме тебе.

Повідомив Н. К. ІЛЬЯШОВ
з м. Кіровограда.

ЯК ЖІНКА ТОПИЛАСЯ

Набив чоловік жінку, а та й кричить:

— Піду втоплюсь!

— Ну то йди! — відповів чоловік.

Біжить жінка до ставу, а чоловік за нею. Вскочила вона у став (а там було лише до метра води) і стоїть.

— То чого ж ти стоїш, пхай голову у воду, — каже чоловік.

— Ага!.. То ти пхай голову! Я так знаю топитись...

Повідомив І. Р. КОЛОДРІВСЬКИЙ
з с. Ржавинці, Кіцманського району,
Чернівецької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **«Помилуйтеся ними»** — у фейлетоні під такою назвою (№ 22 журналу за 1964 р.) Перець критикував начальника Житомирського міськрембудуправління Стражева А. Д. та завідуючого міськкомунгоспом Смолянюка О. С. за бюрократизм і тяганину в ремонті квартир трудящих.

Секретар Житомирського обкому КП України т. Терехов повідомив редакцію, що за затримку та зволікання ремонту квартир наказом по обласному ремонтно-будівельному тресту т. Стражеву оголошено догану, а т. Смолянюка — суворо попереджено.

★ **«Здоровенькі були!»** у № 24 «Перця» за 1964 р. були адресовані директорові радгоспу «Побєда» Кисельову В. І. (Луганська обл.). Перець гостро критикував директора радгоспу за його зневажливо хамське ставлення до вчителів і до потреб шкіл, яких у цьому радгоспі дві.

Секретар Новоайдарського райкому КП України т. Петля повідомив редакцію, що «Здоровенькі були!» були обговорені на бюро райкому партії. Факти, згадані у фейлетоні, повністю ствердились. Рішенням бюро т. Кисельова суворо попереджено.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

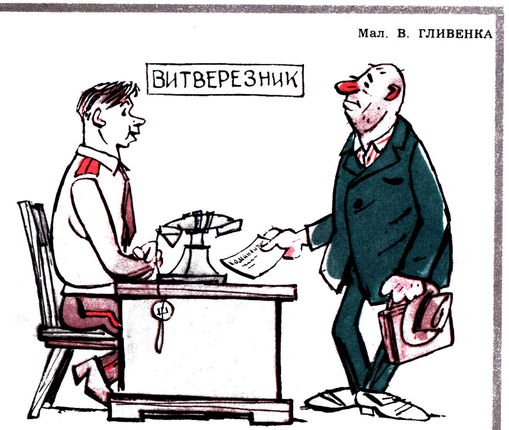

— Може, товаришу начальник, за одним рипом і командировку відмітите?

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12. Г-18-3-46. Г-18-3-79 Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (548) (на украинском языке). Підписано до друку 19. IV. 1965 р. Папір 70×108¹/₁₆=0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 07997. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01797. Тираж 500.000 прим.

perec-ua. perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. К. ЗАРУБИ

Індекс 74393

АМЕРИКАНСЬКИЙ КАНІБАЛ У В'ЄТНАМСЬКИХ ДЖУНГЛЯХ